siis hakkas ta sedda öppind teed tassakeste alla tullema. Agga seal sündis temmale, mis ja mönnelegi temma sugguſele enne sündind: silmad läksid kirjuks, temma kommistas ja kukkus. Ja hulk rahwast, kes otse juhtumisse kombel ollid kokko tulnud sedda ehhitamisse ja parrandamisse tödd watama, seisis al maa peal ja ehmatas sedda nähhes, ja kisendas: „Oh nüüd ta kukkub, ta kukkub, torni otsast, surnuks wist ja purruks!“ Agga temma olli kirriko pole langend ja kukkus kirriko kattukse peale, agga segi olli raske hoop, ja uimane ja surno näul weres temma möda kattust alla piddi. Agga kirriko seina äres seisis suur körge pu, mis omma ladwaga ullatas kirriko kattukse harja, ja nenda kui mees weres, wöttis tihhi oksstega pu tedda wasto. Agga temma ei sanud weel ei kässi egga jalgo ligutatud, ja rahwas kisendas weel ikka, sest et ei wöinud arwata kas ta ellus wöi surnud piddi ollema ja et ka weelgi wöis wigga-

seks ja surnuks kukkuda surest körgest puust. Sest raskeste kukkus ta ühhest oksast teise et lehhed kohhisesid ja oksad raksusid. Agga wata: pissut hawalt hakkas mees toibuma, ja arrosama, ja püdis kättega puokstesse kinni, ja allumiste oksstesse töeste kinni hakkates tulleb ta pu pealt mahha ja seisab maas omma enneste jalge peal püsti, ja jöuab, et kül silmist walge kui lummi ehmatusse ja hirmo pärrast, siiski küssijattele öölda, et ta terwe on ja wigga ei sanud kuskil. Ja keik hakkawad ta ümber kaela ja terretawad tedda, kui olleks ta kaua ärra olnud ja pitkalt teelt tulnud, ja kiitwad sedda suurt imme-töödd, et innimenne torni otsast kukkub ja siiski ellusse ja terweks jääb. Ja mehhe naene tulli ka joostes, ja ta lapsed temmaga, sest nemmadki ollid kukkumisest kuulnud, ja sure römoga näggi ta omma mehhe püsti seiswad ja hakkas ta ümber kaela, ja heitis siis pölwili mahha ja tännas sure heälega Jumma-